

Vết thương trên vai ngày càng đau nhức, nhưng Quỳnh Lam cảm giác trái tim trong ngực mình lại càng nhức nhối hơn.

Cô nhìn hướng di chuyển chậm chạp của hắn mà không khỏi bất an thay cho những việc sẽ diễn ra sắp tới. Không thể làm gánh nặng, cô cũng không thể lao ra ngoài đó được.

Lục Tư dùng cách thức của mình tấn công vào chỗ hiểm của những người đàn ông đó, tên nào cũng vậy, cũng đều bị hắn đả thương ít nhất một lần. Mục đích của hắn lúc này duy nhất chỉ có một, chính là như lời đã nói với cô, hắn sẽ khiến cho chúng bại hoại!

Nhưng dù sao đi nữa, tới giây phút này rồi hắn cũng không còn đủ sức chống trả.

Lục Tư ngã gục xuống nền đất lạnh, khoé môi rướm máu và vết thương ở chân lại càng nặng hơn. Hắn thở dốc đưa mắt hướng về phía cô, được vài ba giây đã bị che khuất tầm nhìn bởi những người đàn ông to lớn kia.

Hắn đã bị yếu thế hoàn toàn khó có thể gượng dậy được nữa, hướng chỉ là đánh trả. Thế là hắn đã bị bọn chúng vùi dập một cách tàn nhẫn.

“Dừng mà! Dừng lại đi, tôi cầu xin các người...”

Quỳnh Lam đau đớn thốt lên, nhưng cầm thú không nghe lọt lời con người nói, chúng không hề có ý định dừng lại.

Không lâu sau đó cánh cửa lớn một lần nữa lại được đẩy mạnh ra, nhưng lần này khung cảnh hoàn toàn khác. Họ tới rồi, Triệu Thạch tới rồi!

Như nhìn thấy được một tia hi vọng mới, Quỳnh Lam vội vã nhìn sang hắn. Đám người kia bắt đầu tản ra đối phó với người của Triệu Thạch, còn Triệu Thạch thì đến chỗ hắn xử lý tên cầm đầu.

Cô gượng người chậm chạp bò đến chỗ Lục Tư, đỡ hắn dậy. Vòng tay cô run rẩy ôm lấy hắn, bất giác cô không còn cảm thấy sợ hãi người đàn ông này nữa, hắn trước kia đáng sợ biết bao.

“Anh... Anh có sao không...”

Nhìn cô run rẩy bật khóc, hắn dùng chút sức còn lại để gượng ngồi dậy. Đưa bàn tay định lau đi nước mắt trên gương mặt ấy nhưng phát hiện tay mình đang bị bẩn, hắn đành thu lại. Quay sang quan sát đám người Triệu Thạch đang ẩu đả với bọn chúng, hắn lại lạnh nhạt nói với cô, “Tôi chưa [hết] được đâu, làm em phải thất vọng rồi.”

Cô thấy chân hắn chảy máu rất nhiều, dường như cô cũng cảm nhận được sự đau đớn ấy...

Người của Phó Tinh Nặc đã bị cạn kiệt sức lực, rất nhanh đã bị hạ gục, cảnh sát cũng đang trên đường tới đây. Chỉ là tới giờ phút này rồi, không nhìn thấy bóng dáng Phó Tinh Nặc đâu cả.

Lục Tư nhìn chăm chăm vào Quỳnh Lam nhất thời khiến cô khó hiểu, đột nhiên hắn lại ôm lấy cô trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

Trong không gian, tiếng súng giòn giã một lần nữa lại vang lên, trước mắt chưa thể nhận thức được nó đang ở vị trí nào thì bỗng nhiên, tiếng nắc của Quỳnh Lam...

“Anh...”

Cô cảm nhận được thứ chất lỏng mùi tanh đang vương trên tay mình, mà nó lại khiến lưng hắt uớt đầm một vùng.

Triệu Thạch phát hiện Phó Tinh Nặc nổ xong phát súng liền bỏ trốn, anh liền ra lệnh vài người đuổi theo. Cảnh sát giờ này có lẽ cũng đã tới ở bên ngoài, đằng nào hắt ta cũng sẽ bị bắt thôi.

“Cậu chủ!”

Triệu Thạch chạy đến đỡ Lục Tư nghiêng về phía mình, theo hắt đã lâu, lần đầu tiên anh thấy hắt lại bị thương nặng đến như vậy.

“Vết thương của Quỳnh Lam...”

Trước khi mất đi ý thức, hắt chỉ kịp nói ra những từ đó. Cuối cùng hắt vẫn nghĩ cho cô.

Cảnh sát lần bác sĩ đã đến, Quỳnh Lam bị mất máu cũng ngất đi sau đó. Cả hai nhanh chóng được đưa tới bệnh viện gần nhất.

Lục Tư bị thương khá nghiêm trọng, buộc phải làm phẫu thuật ngay lập tức. Các miệng vết thương trên người hắt đều bị nhiễm trùng cần được xử lý ngay. Tất cả có phải đều tự hắt chuốc lấy không?

[...]Quỳnh Lam sau nửa ngày đã tỉnh lại, cô không nhớ mình được đưa đến đây thế nào nữa, vừa tỉnh đã bị mùi thuốc khử trùng xộc vào mũi khiến cô tỉnh táo hơn phần nào.

“Tiểu thư tỉnh rồi.”

Cô nhìn thấy Triệu Thạch liền nhớ tới Lục Tư, quên mất chân mình không thể đi bình thường được nữa mà bước xuống giường, may nhờ có anh đỡ nên không sao.

Tác dụng của thuốc gây tê đã hết, lần cử động mạnh vừa rồi động đến vết thương làm cô đau đến cắn chặt răng.

“Lục Tư... Lục Tư sao rồi?”

“Cậu chủ vẫn đang trong phòng chăm sóc đặc biệt, nhưng tiểu thư yên tâm, cuộc phẫu thuật rất thành công.”

“Đưa tôi đến gặp anh ấy đi.”

Anh e ngại nhìn vẻ nhột nhột của cô rồi mới nói, “Tiểu thư còn yếu, tôi nghĩ cô nên nghỉ ngơi thêm chút nữa.”

“Tôi không sao.”

Nhìn vẻ kiên quyết của cô, Triệu Thạch đành thoả hiệp. Đẩy cô đến phòng chăm sóc đặc biệt, nhìn thấy người đàn ông yên tĩnh nằm ở đó, hô hấp bằng công cụ trợ thở.

Có phải vì bảo vệ cô nên hắt mới thành ra bộ dạng như thế không?